

[Poulsgaard]

der skal tage sig af udsmykningen. Og jeg bruger bevidst ordet junta, for når vi har set, hvordan disse udvalg har klumret i det gang på gang, er der såmænd ingen grund til at antage, at ikke også denne junta vil begynde at klumre i det. Når vi først har den, så skal den have nogle flere penge, og så ruller hele balletten igen. Man kan selvfølgelig glæde sig over, når man ser forslaget, at den kritik, som vi har rejst imod, at de velbjærgede også skal have penge oveni, vil man nu tage til efterretning, og at man vil bruge ydelserne til de kunstnere, der har en lille indtægt. Men på den anden side vil jeg da også gerne sige, at jeg er i hvert fald ikke enig i, at man skal føre socialpolitik over kunstfondet.

Men når jeg har sagt det, må jeg sige, at nogle af de ændringer er deciderede minusser, nogle er plusser. Vor grundholdning kender ministeren og folketinget. Vi vil naturligvis her som ved alt andet foretage et sagligt udvalgsarbejde. Vi har nogle spørgsmål, vi vil have besvaret, og når vi har fået svar på de spørgsmål, kan vi tage stilling til lovforslaget ved tredje behandling.

Mette Madsen (V):

Under et samråd med folketingets kulturudvalg i april 1975 fik udvalget af ministeren følgende tilsagn:

»Ved lovens ordinære revision i folketingssamlingen 1975-76 vil ministeriet herefter drage omsorg for, at afgrænsningen af de kunstneriske frembringelser, som kan støttes med hjemmel i kunstfondloven, søges præciseret, ikke mindst i spørgsmålet om støtte til de i § 1, stk. 3, nævnte kunstneriske udtryksformer.«

Efter det foreliggende lovforslag ser det også ud til, at ministeren er begyndt på en sådan præcisering, idet han foreslår, at arkitekturen herefter skal have sit eget udvalg, og at koreografer og scenografer skal under teaterloven. Men så er det, som om det går i stå, for lysshows og happenings følger ikke, som naturligt var, med koreografer og scenografer over i teaterloven, men skal stadig forblive under Statens Kunstfond. Om alle de øvrige utraditionelle former for kunstnerisk skaben siger ministeren blot, at de skal støttes af de eksisterende udvalg. Men i hvilke udvalg har ministeren tænkt sig de skal placeres? Der er nævnt en kunstnerisk skabende

fotograf. Er det billedkunst eller kunsthåndværk? Og en teatermaler. Er det billedkunst eller teater? Og kunne det ikke tænkes, at der inden for tonekunsten var områder, der retteligt hører hjemme i den nye musiklov?

Men for at vende tilbage til forslaget om et arkitekturudvalg mener vi ikke i venstre, at det er ved at etablere nye udvalg, man får løst problemerne om nærmere præcisering. Ethvert nyt udvalg vil medføre nye afgrænsningsspørgsmål. Hvor er f. eks. afgrænsningen til havekunsten og til ingeniørområdet? Er den nye Lillebæltsbro ikke et af de smukkeste kunstværker, vi har fået i de senere år? Men skal den derfor kunne præmieres af Statens Kunstfond? Og hvor er grænsen mellem den kunstneriske og den industrielle formgivning? Venstre må altså tage afstand fra det foreslåede arkitekturudvalg.

Vi indser meget vel, at det er svært at løse afgrænsningsspørgsmålet, men efter ministerens klare løfte fra april 1975 synes vi, ministeren har givet for let op. Derfor ønsker vi under udvalgsarbejdet disse ting klart afgrænset og præciseret. Skulle ministeren have ret i, at det ikke lader sig gøre, ønsker venstre, at alt, hvad der ikke entydigt kan placeres i de fire nuværende udvalg, må støttes af ministerens rådighedssum.

I sin redegørelse om regeringens kulturpolitik nævner ministeren som et af de fire grundlæggende principper decentralisering. Dette ønske var også stærkt fremme i debatten om Statens Kunstfond i april i år. Alligevel leder man forgæves efter decentralisering i kunstfondloven. Vi iler derfor ministeren til hjælp med forslag herom, f. eks. støtte til de amtslige kunstfonde, måske på skift mellem amterne, og en bedre geografisk balance i repræsentantskabet, f. eks. en repræsentant for hvert amt, udpeget af Amtrådsforeningen. Også Grønland burde have været bedre tilgodeset i kunstfonden. Jeg ser meget vel besværet for et grønlandsk medlem af repræsentantskabet og de store udgifter derved. Måske var løsningen, at man knyttede en grønlandsk konsulent til kunstfonden. Men det bedste var naturligvis, at Grønland fik sin egen del af kunstfondens midler at forvalte.

Med hensyn til indtægtsregulering af statsydelser vil venstre se nærmere på det i udvalget. Der forekommer os at være mange enkeltheder, der skal opklares. Vi mener dog ikke, at ydelserne bør være livsvarige, men er